

Anwar Manlasadoon – is columnist voor dagblad De Gelderlander, tot 2015 was hij advocaat in Syrië

Weeskind met ouders

Toen ik mijn land moest ontvluchten, had ik nooit gedacht dat ik mijn moeder nooit meer zou zien. Sinds ik vijf jaar geleden naar Nederland kwam, heb ik mijn beide ouders niet meer gezien. Ik ben één van de velen die door de huidige definitie van ‘gezinshereniging’, anders dan we verwachtten, van hun families gescheiden bleven. Hierdoor veranderde de droom van gelukkig samenleven in veiligheid, naar afwachten in onzekerheid.

Het recht op gezinshereniging richt zich op minderjarigen. Een minderjarige vluchteling mag zijn ouders naar Nederland halen, of als de ouder is gevlucht, mag die zijn kinderen naar Nederland halen. Toen ik voor mijn asielprocedure een advocaat toegewezen kreeg, vroeg ik haar meteen om advies over mijn ouders. Omdat ik al meerderjarig was toen ik asiel aanvraagde, zag zij voor mij geen mogelijkheid om mijn ouders naar Nederland te laten komen en met hen als gezin samen te leven. Als mijn moeder dat had geweten, had ze me nooit laten vluchten – de hoop dat we elkaar zouden weerzien in Nederland was groter dan het verdriet om de scheiding van haar zoon. In Syrië heeft mijn familie het erg moeilijk. Mijn vader raakte door een raket-aanval gewond aan zijn schouder en kan niet genoeg werken om het gezin te onderhouden. Mijn broer zit al meer dan twee jaar thuis ondergedoken, anders wordt hij opgepakt om te dienen in het regeringsleger. Mijn moeder regelt het huishouden. Vanuit Nederland ben ik de kostwinner van het gezin.

Minderjarige kinderen zijn afhankelijk van hun ouders, het is dan ook geen punt van discussie dat zij zich moeten kunnen herenigen met hun ouders. Andersom echter, kunnen ouders net zo afhankelijk van hun kinderen zijn, als ze ouder worden in een land waar een oorlog woedt en waar door torenhoge inflatie de boodschappen onbetaalbaar zijn geworden. Hoe kan ik hier in Nederland genieten van vrijheid en veiligheid, als ik weet dat mijn ouders en broer elke dag in angst leven?

Ons gezin is al getekend door negen jaar oorlog, en nu zijn we ook een verscheurd gezin door de grote afstand die ons scheidt. Het lijkt wel alsof de wetgever is vergeten dat ouders niet vervangbaar zijn en dat de band van een ouder met zijn kind geen leeftijd kent.

Alsof de wetgever is vergeten dat ouders niet vervangbaar zijn en dat de band van een ouder met zijn kind geen leeftijd kent.

Als advocaat in Syrië kon ik echt het verschil maken voor mensen, maar hier in Nederland kan ik zelfs mijn eigen ouders niet beschermen. Door alles wat ik heb overwonnen in de afgelopen jaren heb ik geleerd dat ‘nee’ niet bestaat en dat er niets onmogelijk is als je je best doet. Daarom blijf ik hoop koesteren. Zolang ik leef blijf ik proberen om op een dag mijn ouders weer in mijn armen te sluiten.